

Medlem have hørt, hvad jeg havde bemærket i Forvejen, at der er en overordentlig Masse tvivlsomme Punkter i den paagældende Traktat. Jeg tillader mig at henstille: Er det overhovedet en rigtig Maade lige over for Tinget at sige til det: Her er en Traktat; ville I nu ikke imødefomme det Tilbud om at underskrive den? Jeg tillader mig at spørge: Have ærede Medlemmer her i Tinget virkelig saa grundigt studeret den paagældende Traktat? Traktaten er skreven paa Engelsk; jeg kan ganske vist en hel Del Engelsk, men ikke desto mindre er der enkelte Punkter i den, som jeg aldeles ikke er i Stand til at forstaa. Nu trøster det ærede Medlem os med, at den foreligger i Oversættelse, og ganske vist er der omdelt en Lap Papir her, der hedder Tillæg til dette Forslag til Beslutning; men det er ikke, som det ærede Medlem selv gjorde opmærksom paa, ordlydende med den Oversættelse, det ærede Medlem som Privatmand paa Udvalgets Begne i sin Tid foretog. I det Bilag, vi havde for et Aar siden, er det overjat paa een Maade, men jeg kan paavise et andet Sted, hvor der ligeledes fra det ærede Medlems Side foreligger en anden Oversættelse end den, her staaar. Men dertil kommer, at der er mange tvivlsomme Punkter i det; saa jeg finder det lovlig dristigt at opfordre Tinget til at imødefomme det Tilbud, der er gjort til Regeringen om at underskrive den paagældende Traktat. Vi pleje jo dog ikke her i saadanne Sager som disse, at bære os jaaledes ad, at vi saa et Stykke Papir ude fra, og saa straks her ved første Behandling skulle være enige om, at det er et udmærket Aktstykke, fordi det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds indbringer det. Det er ikke den Maade, tror jeg, det er hensigtsmæssigt at lade Tinget behandle saadanne Sager paa. Men endelig gaar Forslaget endnu videre, end her er omtalt. Det vil ikke nøjes med at fastslaa Formen for Traktaten, at den skal være vedvarende; det vil ikke nøjes med, at Regeringen skal opfordres til at undertegne denne Traktat og afslutte den med de nordamerikanske Fristater — jeg ved ikke, om de selv have godkendt den — og forskellige Stater, som her staa nævnde: Paraguay, Uruguay, Costa-Rica og andre amerikanske Stater, men det vil gaa langt videre. Det vil opfordre Regeringen til at søge lignende Traktater oprettede med andre Stater. Nu kan jeg være fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at det kan være en smuk Opgave for en mindre Stat at gaa i Spidsen med en god Ide; det er udmærket, naar den kan faa Velsighed dertil. Men for

det første er Ideen ikke vor, men laant fra de amerikanske Stater; det bliver altsaa kun at gaa i Spidsen lige over for enkelte Stater med, hvad vi laane andet Steds fra. Men dernæst er det, vi komme til at gaa i Spidsen med, heller ikke nogen god Ide, men vil snarere nærme os Grænsen af det latterlige. Vi have jo den Oplysning liggende for os, at af samtlige Stater, man har henvendt sig til i Europa, er der ikke en eneste, der har imødefommet det fra Amerika stillede Tilbud; de fleste af dem have puttet det i Papirskurven, og andre have sagt, at de kunne ikke indlade sig derpaa. Naar nu den nordamerikanske Regering, en Stormagtsregering, har gjort Fiasko paa dette Punkt, er der saa nogen Forstand i at opfordre vor Regering til lige over for de samme Stater at stille det samme Forslag op, som Stormagtsregeringen ikke har kunnet sætte igennem? Vilde ikke Regeringen, hvis den fulgte Opfordringen, nærme sig til det latterlige, vilde vi ikke blive betragtede som en Frø, der puster sig op til en Elefant, og saa det Studsmaal, at det saa ud, som om vi, den lille Stat, vilde forsøge paa at spille første Violin? Naar nu desuden Forslaget til Beslutning særlig henvender sig til Regeringen med Opfordring til, at den skal søge en saadan Traktat afsluttet med de andre nordiske Riger, saa tilstaaer jeg, at af alt det, der har forbaviet mig ved denne Sag, er dette det, der har forbavet mig mest, thi det er dog højst besynderligt at rette Opfordringen netop til en af de Regeringer, med Hensyn til hvilken man ved, at den har givet Afslag. Det er meget rigtigt, som det ærede Medlem sagde, jeg har ikke Ordene hos mig, men jeg ved det bestemt, at den svensk-norske Regering har afvist Tanken om at ville afslutte en saadan vedvarende Traktat. Skulle vi saa henvende os til den, navnlig naar det er Tilfældet, at er der nogen Stat, vi leve i fredeligt og venstabeligt Forhold til, saa er det virkelig Sverige-Norge. Der er virkelig ikke nogen Fare for, at der mellem dem og os skulde opstaa Tvistigheder, som man ikke ad venstabelig Vej og paa diplomatisk Vis kunde saa ordne. Af alle Stater er der mindst Grund til at henvende sig til dem. Jeg tillader mig derfor lige over for det høje Ting at henstille, om ikke det, som man egentlig ønsker i denne Sag, netop skulde være at udtrykke en almindelig Sympati for Boldgiftstanken, at udtrykke, at man ønsker, at den fremtidige Udvikling maa gaa i den Retning, at det mere bliver Retten end Mægten, der kommer til at regere Verden, og om det, man ønsker, ikke er det, at Regeringen skal følge Boldgiftsagens Udvikling